

K a i k k i h ä ä - m a t k a n i Markus Ahokangas

Häpeämättömän
hyväntuulisia
kertomuksia

Kaikki häämatkani

Annille

Markus Ahokangas

Kaikki häämatkani

© 2021 Markus Ahokangas

Kannen suunnittelu Annareetta Kangas

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4591-5

H Ä Ä M A T K A N I

Minä olin aina pitänyt sitä häämatkanamme, vaikkemme silloin naimisissa vielä olleetkaan. Häämme olivat tulossa vasta kuukauden kuluttua, heinäkuun lopussa Unikeon päivänä. Matka suuntautuisi omalla autolla ensin Turkuun, lautalla Turusta Ruotsiin, sitten Norjaan ja lopulta Pohjanlahti kiertäen takaisin Ouluun. Aikaa tähän tulisi kulumaan viikko.

Ajatus matkasta oli jo yli kaksi vuotta vanha ja syntynyt jo aivan muutamia viikkoja sen jälkeen, kun en vienytäkään sinua Oulun Tuomikirkossa kuoromme kanssa esitetyn Mozartin Requiemin jälkeen omaan asuntoosi, vaan ajoin hiljaisuudessa suoraan minun opiskelija-asunnolleni. Myöhemmin kerroit jännittäneesi mihin sinut veisin ja helpottuneesi, kun tajusit määränpäämme. Siitä illasta lähtien asuimme yhdessä, sinä, minä, baskikämppikseni Jaime ja kissani Munkki, jonka tulit samalla huomaamattasi adoptoineeksi.

Pian tämän suoraviivaisen morsiamen kaappaamisen jälkeen päätin hankkia paremman auton, sillä taloustilan-

teeseeni oli tulossa merkittävä parannus. Vanhempi kuorokaverini soitti, tarjosi mahdollisuutta diplomityöpaikkaan Nokialla, joka tuolloin palkkasi riveihinsä pilvin pimein kaltaisiani opiskelun loppusuoralle kääntyneitä teekkareita, ja pyysi käymään. Luulin meneväni haastatteluun, mutta tilanne paljastui pikemminkin työpaikan esittelyksi ja päättyi suoraan kysymykseen, milloin aloittaisin. Kysyin puolestani, voinko harkita joulun yli, sillä juhlapyhät olivat aivan ovella. Näin sovittiin, ja palasin kämppäämme mielessäni vielä ihmetellen minulle esittelykierroksella paljastettua värinäytöllistä kännykkää. Nyt olen kyllä nähnyt kaiken.

Aikaa ei kuitenkaan ehtinyt kulua vuorokauttaakaan, kun kuorokaverini soitti uudestaan tivatakseni: ”No, tuukko sää?” Päätin lupautua ja kävinkin saman tien Teknologiakylässä allekirjoittamassa työsopimuksen, jonka mukaan aloittaisin helmikuun alussa.

Koska vanha Fordini oli pohjasta mätä ja tiesin taas tulevan hankaluuksia katsastuksessa, halusin heti investoida tulevan palkkani autoon. Kerroin sinulle, että auton olisi oltava niin hyvä, että sillä uskaltaisimme lähteä automatkalle vaikka ulkomaille asti. Tämän kerran sanottuani tuli automatkasta samalla lähitulevaisuuden unelmani, jota ryhdyin salaa mielessäni hellimään.

Välipäivinä kävin pokkaamassa pankista 30 000 markan lainan tililleni ja aloitimme autoliikkeiden kiertelyn. Lainaamallani summalla oli mahdollisuudet päästä kiinni noin kymmenen vuotta vanhaan pikkuautoon. Et pitänyt autokauppiaiden alentuvista kommenteista ja sinulle suunnatuista vihjailuista lastenistuinten mahtumisesta takapenkille, mutta roikuit silti mukana.

Lopulta päädyin mielestäni hintalaatusuhteeltaan erinomaiseen vaihtoehtoon Fiat Unoan, joka oli kokoluokassaan tilava, hieman uudempi mitä olin uskaltanut toivoa ja

tietysti punainen, kuten auton kuuluu olla. Kun hinta oli tingitty juuri minulla hallussa olevaan summaan ja myyjän jopa luvattua sen olevan täsmälleen sama, vaikka pitäisin itselläni myös entisen menopelini, oli kaupat selvät. Pitkittämällä ilmoituksen päätöksestäni vuodenvaihteen yli uudelle vuosituhannele ja poistamalla vanhan auton rekisteristä säästin yhden vuoden autoverot tuolloisen verolain porsaanreiän avulla. Hankittuani auton ihan oikeasta autokaupasta tunsin samalla muuttuneeni lähes yhteiskuntakelpoiseksi ja kunnialliseksi yksilöksi.

Tästä muutaman viikon kuluttua olin lukemassa tenttiin asunnossamme, kun ovikello soi. Tiesin sinun olevan tulossa kaupungilta alennusmyynneistä ja menin avaamaan. Päästyäsi sisälle ja saatuaasi talvitakkisi riisuttua ryhdyit esittelemään uutta puseroasi ja muita tarpeellisia hankintojasi. "Sitten ostin myös kirjakaupasta tämän", sanoit ja ojensit minulle Euroopan maantiekartaston.

Tuon punaisen suuren kirjan nähtyäni järkytyin monella eri tasolla ja menin aivan sanattomaksi. Töllistelin kirjaa hyvän tovin. Ensinnäkin yli sata markkaa sinun kuukausibudjetistasi karttakirjaan tuntui mielestäni täysin järjettömältä summalta. Toisekseen ymmärsin sinun ostoksellasi sitoutuneen määrätietoisesti suunnitelmiini ja kolmanneksi, kartan hankkimalla ilmoitit, että sinulla on sanasi sanottavana määränpään suhteen. Aioit istua kyydissäni tästä ikuisuuteen. Sinä olit tuskin kaksikymmentävuotias, käytännössä lapsi.

Ajan vierähdettyä hääkesäämme oli retkemme läntisiin naapurimaihin alkava. Se oli matka, jota sittemmin pidin aina häämatkanamme. Sinä varasit majoituksemme Tukholmassa, Oslossa ja Bergenissä ohjenuorana niin edullinen yöpyminen, kuin suinkin olisi mahdollista. Minä puolestani varasin lautan Turusta Tukholmaan ja huolehdin auton varustamisesta matkaan. Ostin auton perään FIN-tarran sekä rattilukon, sillä

minua huolestutti auton mahdollinen menettäminen kesken matkan. Sporttinen italialainen saattaisi olla haluttua tavaraa Tukholman alamaailmassa esimerkiksi pankkiryöstön pakoautona. Tarkistin myös nesteet ja vaihdoin tapani mukaan öljyt itse.

Auto huolellisesti pakattuna lähdimme varhain maanantaina Oulusta rantatietä pitkin kohti Turkua. Matka eteni jouhevasti pienin pysähdyksin ja vasta iltapäivällä Raumalla seisahduimme pidemmäksi aikaa katselemaan vanhaa kaupunkia. Kaupungissa on rauhallista, sillä turistiaika ei ole vielä kunnolla alkanut. Ensimmäisessä matkakuvassa seisot torilla jäätelökioskin edessä oranssi huivi ja aurinkolasit päässäsi. Satunnainen pyöräilijä ajaa juuri takaasi ja tuijottaa myös kameraan. Filmikameran kuvista Rauma ansaitsee säästeliäät kaksi kappaletta. Täällä emme kuitenkaan osaa vielä asennoitua matkalaisten oleiluun, sillä varsinkin minua jännittää lautalle ehtiminen, vaikka meillä ei edes ole kiire. Jatkoimme matkaa.

Löysimme ajoissa satamaan ja ajoin elämäni ensimmäistä kertaa lautalle. Päivänvalon jälkeen hämärällä autokannella kaikuivat moottoreiden äänet ja kiinni paiskattujen ovien pamahdukset. Muita ihmisiä seuraillen löydämme tiemme aulatiloihin ja kannamme matkatavaramme pieneen hyttiimme. Sängyn yläpuolella olevasta ikkunasta aukeaa maisema Turun saaristoon ja siniselle merelle.

Laittauduttuasi valmiiksi olemme pian buffettillallisella omassa pöydässämme. Laiva jyrisee allamme irroten laiturista. Sinä nautit alkaneesta matkasta, merimaisemista sekä tunnelmasta, ja niin varmasti minäkin, vaikka muistikuvani siitä, mistä olisimme keskustelleet, ovat jo vaipuneet hämärään. Meillä ei enää ollut kiire mihinkään. Laiva töräyttää äänimerkin kirkkaalle saaristomerelle, täältä tullaan!

Aamulla herätessäni on puolipilvinen sää. Sinä nukut yhä, mutta heräät silitettyäni selkääsi. Tukholman edustan saaristo lipuu jo ohitsemme, joten perille ei enää ole pitkästi. Katselen ikkunasta ulos ja kerron sinulle yhden saarista olevan Höyhensaari, johon suomalaiset merimiehet palasivat nukkumaan purettuaan laivansa rahdin Tukholman satamaan. Siksi Suomessa lapset menevät yhä nukkumaan Höyhensaarille. Sinäkin nouse vuoteeltamme, kiedot lakanan ympärillesi ikään kuin joku voisi nähdä huoneeseemme ja tulet katselemaan kanssani rantakallioita. Lokit ja muut höyhentäjät kiertelevät laivamme ympärillä.

Aamiaisen jälkeen on aika ajaa ulos laivasta. Tukholman liikenteeseen liittyminen jännittää, mutta ihan turhaan: varhaisen aamun ruuhkat ovat jo rauhoittuneet, ja kantakaupungissa liikenne on hiljaista. Kadut ovat leveitä ja liikenne kohteliasta. On helppo pysähtyä hetkeksi kadun sivuun, aina kun on epäselvää mihin ajaisimme, mitä tapahtuukin usein. Pyrimme kohti aivan keskustaa, sillä olet varannut meille laivahotellin vanhan kaupungin rannasta. Laivan nimi on Gustafsberg VII, ja se löytyy laiturista kellumasta, kuten on tarkoituskini. Kumma kyllä löydämme edullisen pysäköintipaikan ihan laiturin läheisyydestä, asennan rattilukon ja nousemme tavaroinemme taas laivaan.

Hotellimme on varmasti sotia edeltäneeltä ajalta peräisin oleva valkoinen paatti, jossa saattoi huoneita olla tuskin paria kymmentä enemmän. Se toi mieleeni vanhat Suomi-filmit ja kipparikvartetin. Oletettavasti kannella ollut ravintola oli sen pääasiallinen tulonlähde. Kirjaudumme sisään ja tutustumme pieneen huoneeseemme, jonka ikkunaluukusta saattoi halutessaan valvoa parkkeerattua Fiatia alamaailman aikeilta. Lähdemme päiväksi kiertelemään Tukholmaa.

Tutkimme vanhaa kaupunkia, mutta emme oikein osaa mennä sisään museoihin tai mihinkään muuhunkaan mak-

sulliseen paikkaan. Tyydymme vain kävelemään mukula-kivikatuja sekä katselemaan ja kuvaamaan vanhoja hal-lintorakennuksia, virastoja ja mitä ne kaikki ikinä ovatkaan. Olemme kuin kaukaiset sukulaiset pitkästä aikaa kyläilemässä esi-isiemme valtakunnan pääkaupungissa, jonne Pohjanmaan talonpoikaspurjehtijat saapuivat lasteineen vain muutama sata vuotta sitten. Nyt olemme täällä taas, mutta emme enää myymässä mitään, ja oman paikkansa ottaminen ujostuttaa. Kadut ovat lähes tyhjiä ihmisistä, ja vahdinvaihtoa saamme yksinämme seurata korinttilaisilla pylväillä ja patsailla koristellun rakennuksen edessä.

Aikamme katseltuamme lähdemme kävelemään muu-taman kilometrin matkan Vasa-museolle. Museon nähtävyys, itse Vasa-laiva, on suuri tumma järkäle: liki seitsemän-kymmentä metriä pitkä, laivan korkeus kölistä maston huippuun yli viisikymmentä metriä. Rakenteisiin veistetyt runsaat ja rönstyilevät puuveistokset kuin talismaanit hämmästyttävät meitä. Laiva näytti leijuvan edessämme kuin Lentävä hollantilainen ja on vaikuttava näky. Valmistuessaan se oli nousevan suurvallan lippulaiva. Neitsytmatkalla uppo-amiselta nuo talismaanit eivät olleet laivaa suojelleet, mikä oli koitunut jälkipolvien siunaukseksi laivan jouduttua turistien houkuttimeksi.

Vietämme loppupäivän museossa kiertäen huolella kaikki sen hämärät kolkat ja näyttelyt, lukien lähes kaikkien vitriinien esittelytekstit. Katselemme aseita, kolikkoja, merimiesten käyttöesineitä ja kaikkea mahdollista merenpohjasta nostettua tavaraa. Pääsylippuihin laitetuista kruunuista on otettava kaikki irti. Otan sinusta kuvan istumassa rekonstruoidun tykkikannen laidalla, jossa ainiaaksi puuhun veistetyt tykkimiehet lataavat kanuunoitaan. Katsot kameraan ja näytät juuri valmistautuvan kuvattavaksi, hymysi on vasta

Kaikki häämatkani on kymmenen matkakertomuksen muotoon puettu tarinakokoelma.

Sen teemoihin on sisällytetty elämäntarina, kehityskertomus, rakkauskertomus, seikkailu ja sukellus kirjoittajan psyykeen. Häpeämättömän hyväntuulisena päähenkilö matkustaa ajassa ja paikassa tehden havaintoja maailmasta missä ikinä liikkuukin.

9 789528 045915